

23.10.2020

Olenko omalla alallani?

AamukahviIT on IT-tiedekunnan opiskelijoiden podcast.

Jakson kuvaus:

Opintojen aikana varmasti jokaisen opiskelijan mielessä vähintäänkin viivähtää ajatus siitä, tuliko aikoinaan vastaanotettua oikea opiskelupaikka vai olisiko onni löytynytkin joltain toiselta alalta. Tässä jaksossa pohditaan näitä kysymyksiä ja käymme läpi sitä, mistä epävarmuus työelämänäkymien suhteen opiskelijoilla kumpuaa ja miten kosketusta omaan alaan voi saada esimerkiksi harjoittelupaikan kautta. Jaksossa on mukana yliopistonopettaja Eeva Pöykkö.

[Spotify](#)

[SoundCloud](#)

<https://soundcloud.com/uniofjyvaskyla/aamukahvit29/s-VX7VTxeUjzX>

Nauhoituspäivä: 6.10.2020 klo 14-15

Olenko omalla alallani?

Emilia: Hyvää syyspäivää kaikille kuulijoille ja tervetuloa Aamukahveille jutustelemaan Emilian, Minnan ja Emman kanssa. Uusi lukuvuosi on jo ehtinyt pyörähtää reippaasti käyntiin ja sen myötä niin uudet kuin pidempäänkin talossa olleet opiskelijat ovat päässeet taas opintojen syrjään kiinni. Opintojen aikana varmasti jokaisen opiskelijan mielessä vähintäänkin viivähtää ajatus siitä, tuliko aikoinaan vastaanotettua oikea opiskelupaikka vai olisiko onni löytynytkin joltain toiselta alalta. Pureudumme tässä jaksossa tähän kysymykseen ja käymme läpi sitä, mistä epävarmuus työelämänäkymien suhteen opiskelijoilla kumpuaa.

Kahvipannu porisee

Intro: AamukahviIT IT-tiedekunnassa. Rakkaudella Mattilanniemestä!

Emilia: Tätä aihetta miettiessä mulla tulee heti ekana mieleen muisto siitä, miten jo eskarissa kysyttiin että mikä susta tulee isona. Et heti piti osata nimetä joku unelma-ammatti ja mää muistan että mulla ainakin se vaihteli tosi paljon koko peruskoulun ajan. Mites Emma ja Minna muistatteko te joitain teidän lapsuuden toiveammatteja ja pakko kysyä kans, että oliko teillä silloin jo tiedossa, että IT-ala on se, mihin te haette opiskelemaan isona?

Emma: Mun omat unelma-ammattit vaihtu melko tiheään tahtiin. Muistan, että yläasteellakin haaveilin ainakin merikapteenin ja asianajajan ja meteorologin urasta. Ja ne vaihtui oikeastaan sillei lukukausittain ne mun haaveammatit. Ja kiinnostus IT-alaankin

heräsi hieman vaihteittain ja vaikka vaatiikin muutamia mutkia siihen, että päädyin tähän tilanteeseen niin oon tosi iloinen siitä, ja myös siitä mahdollisuudesta, minkä oon saanut opintojen aikana, että on päässyt huomaamaan, että IT-ala on tosi monipuolista ja paljon sellaisia mahdollisuuksia, joita ei välttämättä aiemmin edes tiennyt, että on olemassa.

Minna: No mun lapsuuden unelma-ammattina oli ehdottomasti päästä Halpa-Halliin kassalle myyjäks, et me käytiin mun lapsuudessa mun mummon kanssa tosi paljon Halpa-Hallissa ja ne on jääny tosi rakkaina muistoina mieleen ja jo silloin pienenä mä ajattelin, että Halpa-Halli on aivan mahtava kauppa ja tuolla mä haluaisin olla myyjänä. No valitettavasti oon kyllä sit aina asunut eri paikkakunnalla kuin missä Halpa-Halli on ollut, niin tää unelma ei ole päässyt toteutumaan. Mutta yläasteella ja lukiossa ehkä mä aattelin psykologin ammattia ja jotain tämmösiä aika ihmisläheisiä ammatteja ja IT-ala jotenkin mulle ei ollu mitenkään selvä ratkasu, että mää en jotenkin kokenut itteeni kovinkaan tekniseksi ja toisaalta en myöskään ehkä ymmärtänyt, että mitä kaikkia asioita tai eri aloja pystyy yhistämään IT:hen, että se ei oo vaan sitä teknistä puolta. Ja onneks päädyin tänne opiskelemaan, koska mä pystyn toisaalta nyt yhistämään niitä omia kiinnostuksen kohteita tähän IT:hen. Mutta mites sulla Emilia?

Emilia: No mä tykkäsin lapsena ihan hirveesti lukea, ni must tuntuu, että ehkä semmonen ihan ensimmäinen (semmoinen) selkeä haave oli se, että mä haluaisin olla kirjailija. Ja sitte oikeastaan sen jälkeen tai varmaan samoihin aikoihin ni tykkäsin kans paljon kattoo kaikkia elokuvia. Ni sit mä katoin paljon Studio Ghiblin ja Disneyn elokuvia ni sit mä aattelin et mä haluun olla animaattori, mutta sitten tota musta tuntui että alko saada sillei ehkä ympäristöstä vähän semmosia vihjeitä, et meillä kävi esim. koulussa yks kirjailija esittelemäs sen työtä, ja se oli sillei, että ei kannata lapset, että tää ei oo kauheen niinku vakaa leipätyö ja sit mä aattelin, et no, mun pitää varmaan keksiä jotain realistisempaa ja joskus yläaste-lukioaikoina mää sit aloin haaveilla, et mää oisin ehkä hyvä just tommosessa ihmisläheisessä töissä, et mä mietin just psykiatrin tai psykologin uraa. Mutta aika hauskaa munkin mielestä sinänsä, et tuntuu, et nyt IT-alalla on ehkä lähempänä noita alkuperäisiä haaveita. Ennen kuin mennään vielä syvemmälle tähän aiheeseen niin mitä mieltä te ootte yleisesti siitä että just tosi nuorilta lapsilta aletaan jo kysellä, että mitä ammattihaaveita niillä on?

Minna: Se on toisaalta sulosta kuulla, mitä lapset vastaa, koska siellä voi olla ihan mitä vaan jostain astronautista prinsessaan asti, et tavallaan lapsena ei ehkä oo niin semmosia filttäreitä siinä, että mikä on mahollista kenellekin ja mun mielestä se on tosi ihanaa. Mutta sit toisaalta se kysyminen voi myös tuntua stressaavalta. Mut mua ei oikeestaan lapsena häirinnyt, että kyseltiin ammattihaaveista, et ehkä enemmän sit nuorena jonkin verran alkoi häiritä, koska minua kiinnosti niin moni asia ja sit se ehkä vähän jopa ahdisti, että olisi yhtäkkiä pitänyt osata jotenkin päättää, et mikä on se oma juttu. Ja sit samalla alkoi tiedostaa sen, että monille aloille on, on aika vaikea päästä ja voi olla isonkin työn takana. Et sillei vähän moninaisia ajatuksia mulle tuli mieleen.

Emma: Mun mielestä on ihan ok, kunhan sitten kysyjänä muistaa että yksikään vastaus ei tavallaan ole huono vastaus, et se vastaus voi olla mitä tahansa sieltä prinsessasta ja astronautista vaikka just lääkäriin tai opettajaan tai sitten vaan siihen, että haluaa olla isä tai äiti tai vaikka vaan onnellinen. Että ne kaikki vastaukset on ihan yhtä hyviä, ja mullekaan ei tosiaan niinku ehkä lapsena... En ees hirveesti muista, että multa ois kysytty sitä tai sitte jotenkin ei oo vaikuttanut hirveesti omaan totanoin elämään, mutta sitten muistan, että teini-iän alkuvaiheessa sitten ainakin siinä yläasteella se kysymys oli vähän vaivaannuttavakin välillä, kun suurin osa ikätovereista tiesi tavallaan sen oman haave-ammattinsa ja itsellä se just vaihtu niinku melkein joka lukukausi.

Emilia: Joo, tosi mielenkiintoista kuulla, miten te ootte kokenut ton ja jotenkin hauska

sillein, koska mä oon varmaan sit ite ollu semmonen hirvee pieni stressailija joskus lapsena ja koska mä muistan, että just joskus eskarissa jo se sillee tietyllä lailla vähän stressas, että ku kysyttiin sitä ja sit mä en jotenkin oikeen osannu heti vastata siihen ja sit se oli jotenkin semmonen ehkä hämmentävä kysymys. Ja sitte taas muistaa vähän vanhempana, että tosi paljon sai jotenkin kuulla, kuulla sitä, että pitäis niinku olla se tietty unelma. Et mä muistan, et esim. joku mun sukulainen tais sanoa mulle, että, et mitä nuorempana sen keksii, niin sen todennäköisemmin sen unelman saavuttaa. Ja sit siit tuli semmonen hämmennys, että et kun ei mulla oo sellasta selkeätä tiettyä, et pitääkö se jostakin vaan nyt nyhjästä? Et sillee mä oon tota miettinyt paljon just ite, että tuntuu, että työ on sillee tosi iso osa ihmisten identiteettiä Suomessa, et se näkyy just tosi paljon kaikissa keskusteluissa, vaikka oon kyllä samaa mieltä siitä, että jos pieniltä lapsilta kysyy sitä, että mikä niitten toiveammatti on, niin sieltä voi tulla aina tosi hauskojakin vastauksia.

Lusikka kilisee kahvikupissa

Emilia: Kuten tästä meidän pienestä porukasta saattoi huomata niin aika monilla se unelma-ammatti ei ole selvillä heti esikoulussa tai yläasteella, eikä lukiossa eikä sitten välttämättä vielä yliopistossakaan. Meidän seuraava kysymys tähän aiheeseen liittyen olisikin, että pitääkö siitä huolestua jos tuntuu että vuodet vierii ja elämä etenee, mutta jotain tiettyä unelmaa jostain tietyistä ammatista ei synny? Me saatiin tänne haastateltavaksi yliopisto-opettaja Eeva Pöykkö, joka vetää IT-tiedekunnassa kurssia, jolla keskitytään opiskelijoiden työllistymiseen ja siihen liittyviin epävarmuuksiin. Tervetuloa Eeva! Haluaisitko kertoa tähän alkuun pari sanaa itsestäsi ja tuosta vetämästäsi kurssista?

Eeva: Hei kiitoksia, oli mukava päästä tänne podcastiin mukaan eli oon Pöykön Eeva ja oon tässä IT-tiedekunnassa yliopisto-opettajana ja tämä kurssi, mistä Emilia mainitsi, ni on Oman osaamisen tunnistamiseen liittyvä kurssi. Ja siellä käsitellään, käsitellään työllistymiseen liittyviä asioita. Lähetään yleensä alkuun liikkeelle, käytetään useampia viikkoja aikaa siihen, että minkälaisia asioita on tullut tehtyä elämän aikana ja minkälaista osaamista on karttunut siinä, mitä on tehnyt mahdollisesti harrastusten kautta tai vapaa-aikana. Ja sitten työstetään sen jälkeen sitten CV:tä ja hakemusta, mahdollisesti ihan perinteistä kirjallista hakemusta tai videohakemusta ja harjoitellaan myös työhaastatteluja. Ja ehkä tästä kurssista kokemuksena voisin sanoa semmosen, että meillä on hyvin tyypillistä semmonen, että ne asiat, mitä me ollaan ite tehty, niin me pidetään niitä itsestäänselvyytinä ja ehkä verrataan, verrataan sitten itseämme muihin ja voi tulla semmonen ajatus, että ei mulla oo mitään osaamista. Ja helposti ehkä opiskelijatkin ajattelee, että silloin kun hakee töitä, niin, niin siihen voi jotenkin huomioda siinä työnhaussa vaan semmoset, ää, asiat, mitkä liittyy suoraan IT-alaan. Mut sitten ihmisillä kuitenkin yleensä on valtavasti erilaisia vahvuuksia, taitoa ja osaamista kertynyt jo elämässä aikasemmin.

Et jos me mietitään, niin kesätöitä meillä opiskelijoilla, tai meidän opiskelijoilla, keskimäärin on semmonen parista kuukaudesta ehkä pariin vuoteen, jos kaikki ynnätään yhteen. Mut sit voi olla, että ihminen on harrastanut koko ikänsä jotain tiettyä asiaa, jos lasketaan, paljonko siitä on kertynyt tunteissa osaamista, ni voikin olla, että, että niistä on tullut sitte yhteensä useita vuosia, vuosien verran osaamista ja sitten toisaalta siinä on voinut olla semmosia asioita, mitkä on kehittynyt valtavasti ja on saanu vastuuta eri tavalla. Et tässä nyt esimerkkeinä haluaisin nostaa niinkun semmoset, että meillä voi olla esimerkiksi jos on vaikka vanhemmilla ollut maatila, niin lapset on tottunu tekemään kovasti töitä, nousee aikasin, on voinu olla vastuuta kalliista koneista ja muuta, et siellä on valtavasti semmosia työelämätaitoja, mitä voi hyödyntää sitten työnhaussa. Tai sitten jos opiskelija miettii, että no, mä nyt oon ollut niinkun ”vaan”, yleensä käytetään sanaa ”vaan”, että on ollut vaan jossain perus kesätöissä, et oon ollut vaan raksalla tai kaupassa tai siivoomassa tai varastolla tai jotain muuta. Niin niistäkin voi miettiä sitten sitä, että siellä on voinu olla mahdollisesti organisoimassa jotain asiaa tai kehittämässä. Varastollakin on voinut olla kehittämässä jotain järjestelmiä tai optimoimassa reittejä tai muuta, että sitten kun semmosta asiaa osaa sanottaa siinä työnhaussa, niin se on arvokasta tietoa myöskin työnantajille.

Ja sit sillä kurssilla käsitellään myöskin tällaista ”hyvä tyyppi”-sanaparia, mikä monesti esiintyy työelämässä ja sekin helposti tuo paineita opiskelijoille, et ehkä ajatellaan, että on olemassa joku mystinen hyvien tyyppien ryhmä ja sitten käydään pohdintaa, että kuulunko mä niihin vai en. Ja todellisuudessahan ei ole olemassa jakoa hyviin tyyppeihin ja huonoihin tyyppeihin, vaan on niin, että eri tyypeille tai eri ihmisille eri tehtävät on semmosia, mihin ne soveltuu paremmin, kuin toisiin tehtäviin. Et se hyvä tyyppi on aina se, että kuka hakee ja minkälaiseen tehtävään, niin, että kun ne saadaan mätsäämään hyvin, niin silloin toteutuu tämä hyvä tyyppi -näkökulma, että et se ei oo semmonen, semmonen ajatus, et pitäis miettiä: ”oonko mä vai enkö mä oo?”. Vaan enemmänkin se, että missä asioissa tai minkä tyyppisissä tehtävissä mä oon just se hyvä tyyppi, mitä etitään.

Minna: Joo mä oon kanssa käynyt ton kurssin ja voin kyllä lämpimästi suositella, että se oli tosi hyödyllinen kurssi ja just autto siinä oman osaamisen tunnistamisessa, niinkun kurssin nimikin kertoo. Ja jotenkin mun mielestä on ihana tavallaan se siinä kurssissa, että, että monella tosiaan on, niin kuin sanoitkin Eeva, että monella on tosi monentyyppistä osaamista, mitä ei välttämättä oo tajunnutkaan, että just saattaa pitää itsestäänselvyytenä monia asioita. No tässä on nyt paljon sivuttu myös näitä opiskelijoiden kokemia paineita siitä, että pitäisi löytää joku unelmatyö, niin mitä mieltä Eeva oot siitä, et tuleeko kaikkien löytää se oma unelmatyö vai voiko olla ihan ok-työ myös ihan riittävä?

Eeva: No joo, tässä meidän maailmassa paljon myydään unelmia ja, ja niitä myydään myös työelämään liittyen ja voi olla, että joillain opiskelijoilla on mielessä joku intohimo tai unelma uraan liittyen ja se on tietenkin hieno asia. Mut sit unelmat voi tuoda myös paineita siitä, että, että apua, et jos mä en yhtään tiedä minne mä haluan työllistyä, niin, ja pitäis vielä se unelmakin löytää, et mä ite niinkun ajattelen, että opiskeluvaiheessa ei tarvii vielä tietää, monesti se on aika mahotontakin tietää, että minkälainen työurasta sitten muodostuu. Se saattaa muodostua monien sattumien kautta ja sitten mä ajattelen myös niin, että opiskeluaika on oikeastaan semmonen aika, mikä mahdollistaa sen, että pystyy kokeilemaan monia asioita, et voi kokeilla sekä erilaisia kursseja, voi tehdä myöskin sivuaineisiin liittyen, kokeilla erilaisia asioita, et on niinku lupa hakea sitä, että mikä mua vois kiinnostaa. Et on vaikea tietää, että mikä kiinnostaa, jos ei tiä, mitä on tarjolla. Ja sitten myös työelämään liittyen tai työtehtäviin liittyen on niinku mahdollista kokeilla, kokeilla, että mitkä asiat mahdollisesti itseä kiinnostais.

Mä jotenkin ite ajattelen niin, että on tärkeää semmonen, että vois rakentaa sellaista hyvää kokonaista elämää. Ja se, että elämän eri osa-alueet olis mahdollisimman hyvin tasa-painossa. Et elämä kuitenkin saattaa tuua erilaisia yllätyksiä. Yllätyksiä, niin kuin nytkin on tää poikkeusaika vaikuttanut monella tasolla ja tuli yllättäen, ettei osattu siihen niinku varautua etukäteen. Ja sitten muutenkin elämässä tulee monesti yllätyksiä, niin se, että sitten jos on niinkun työtä ja opintoja ja vapaa-aikaa, et sieltä löytyy semmosta niinkun tasapainoa, niin se auttaa monesti sitten niissä yllättävissäkin tilanteissa eteenpäin. Sinällään niinku en ehkä ois myymässä suoranaisesti unelmia, mutta semmosta niinkun hyvää kokonaista elämää, se on ajatus, mistä ite tykkään tosi paljon. Toki töistä sitten on tärkeetä, että se työ on sillain mielekästä, että työ vie kuitenkin ison ajan elämästä ja se, että sillain on tärkeää löytää niinku siitä työstäkin mielenkiintoo. Et se on, on semmonen asia, missä pääsee sitten hyödyntämään niitä omia vahvuuksia, omaa osaamista ja, ja myöskin sitten oppimaan uutta. Mutta se, että se voi olla niinkun semmonen... ”riittävän hyvä” on toinen sananparsi, mitä tykkään monissa asioissa, että, että ei tarvi tää elämä monelta osalta ei oo täydellistä, mutta se, että riittävän hyvin tekee asioita, niin, niin se yleensä riittää. Vastasko tää ollenkaan kysymykseen?

Minna: Vastas oikein hyvin, kiitos Eeva.

Emma: Toi hyvä kokonainen elämä on jotenkin todella kaunis myös niinkun tärkeä ajatus. Mutta entäs sitten kun työelämää kohti kuitenkin varmasti jokainen opiskelija omaa vauhtiaan etenee, niin, öm, miten sitä työelämää kohti voi lähteä etenemään opintojen aikana. Usein kuulee puhuttavan harjoitteluista, mutta monia opiskelijoita varmasti

mietityttää, että uskaltaako sinne harjoitteluun hakea ja milloin ois sitten sopiva aika hakea ja mistä niitä harjoittelupaikkoja oikein ees löytää. Osaatko Eeva antaa tähän harjoitteluasiaan joitain vinkkejä opiskelijoille?

Eeva: Joo no ensimmäisenä suosittelisin lämpimästi, että ehdottomasti kannattaa mennä harjoitteluun. Harjoittelun kautta on mahdollista päästä kurkistamaan omaan alaan liittyviin töihin ja siinä monesti saa sitten jalkaa oven väliin, et se antaa monenlaisia näköalapaikkoja ja monesti sitten ehkä helpottaakin niitä paineita, mitä sitten liittyy siihen omaan työuraan, tulevaisuuden työuraan. Et lämpimästi suosittelen harjoittelua. Ää, sitten onkin paljon haastavampi kysymys ehkä se, että milloin ois hyvä aika mennä harjoitteluun. Mm, näistä on monenlaisia näkökulmia, riippuu aina tietenkin myös sitten henkilöstä ja taustasta ja elämäntilanteestakin. Ehkä yleisenä neuvona antaisin semmosen, että on hyvä, että on jonkun verran jo kokemusta oman alan opinnoista. Elikkä, et on jonkun verran kertynyt osaamista opintojen kautta ja myöskin sitten se ajatus kehittynyt siinä opiskelun myötä. Mutta sitten ehkä siitä ajankohdasta neuvoisin opiskelijoita olemaan yhteydessä aina opintoneuvojiin, että heiltä saa sitten aina semmosen henkilökohtasen ohjeistuksen ja siellä voi sitten punnita, että mikä olis itelle sopiva ajankohta siihen harjoitteluun.

Ja sitten tais kolmantena kysymyksenä olla, että mistä löytää harjoittelupaikkoja, niin meille jonkun verran tulee tiedekuntaan, ää, yritykset ja organisaatiot on yhteydessä ja ilmottaa avoimista harjoittelupaikoista, niistä lähetetään opiskelijoille aina keskiviikkoisin, noin niinkun kerran viikossa sähköpostilla tietoo. Se on yks väylä, mitä kautta opiskelijat löytää myöskin harjoittelupaikkoja, mut siitä mä henkilökohtaisesti ajattelen, että tommoset avoimet paikat, niin niissä on toisaalta se haaste, että ne on monesti hyvin kilpailtuja, et niitten tämmösten avoimien ilmoitusten lisäksi niin suosittelisin todella lämpimästi opiskelijoita miettimään, että mikä, mitkä on semmosia asioita, mitkä itteä ehkä kiinnostais. Et vähän vois miettiä ja ehkä seuraillakin, että mitkä yritykset vois olla semmosia, että, että missä ois kiinnostavaa olla, olla töissä. Että ei tarvi vielä siinä kun menee harjoitteluun niin, harjoittelu on harjoittelu, et siinä vaiheessa ei tarvi olla vielä asiantuntija, et riittää, et on kiinnostunut jostain asiasta ja haluais oppia sitä siinä yrityksessä. Et se on ehkä hyvä tässäkin harjoitteluun liittyen muistaa, että tärkeimmät asiat yleensä, mitä työnantajat etsii, niin, ja painottaa rekrytoinneissa, on motivaatio ja halu oppia. Et varsinkin tää IT-ala on semmonen, joka kehittyy valtavasti. Se, että on motivoitunu ja haluaa oppia uutta niin, ja sitten se, että on jo jonkun verran taustalla oman alan opintoja, niin se on ihan hyvä kombo.

Ja sitten rohkaisisin tosi lämpimästi olemaan yhteydessä suoraan yrityksiin. Et mä nyt tuon kurssin puitteissa kun paljon opiskelijoita tapaan henkilökohtaisesti ja katotaan vähän, vähän että minkälaisia, tai sitä on eniten opiskelijoitten työnhakuprosesseja, minne ne on hakemassa ja vähän harjoitellaan työhaastattelua ja mietitään, että mitä asioita vois tuoda esiin ja minkälaisiin paikkoihin hakea. Niin kyllä siellä selkeästi nousee esiin sellainen ilmiö, että ne opiskelijat, jotka on itse ollu yhteydessä semmosiin kiinnostaviin paikkoihin, niin ne saa yleensä niinku ihan muutamilla yhteydenotoilla harjoittelupaikkoja. Et se on semmonen, kun on ite aktiivinen ja suoraan yhteydessä firmoihin, niin silloin siinä ei oo enää samassa kilpailussa, entä kun vertaa sit semmoseen avoimeen paikkaan, mikä ilmotetaan, ilmoitetaan monessa paikassa, että tämmönen harjoittelupaikka ois auki ja sitten sinne hakee monet opiskelijat. Et monesti opiskelijat kokee myös turhauttavaksikin sen, että jos hakee semmosiin avoimiin paikkoihin ja sitten ei tuu valituksi. Niin se on tavallaan sitten nää tämmöset niinku niin sanotut piilopaikat, niin niitä on valtavasti paljon.

Ja sitten jos on itellä joku mielenkiinto ja että joko tietty yritys saattaa olla, että kiinnostaa joku yritys jostakin syystä, haluaa ehkä nähdä jotain isoa organisaatiota, että millä tavalla se toimii. Tai sitten on kiinnostunut ehkä jostain pienemmistä, ketterämmistä start-upeista, et pienemmistä yrityksistä. Tai sit kiinnostaa joku teknologia tai on kuullut, että jossain työpaikassa on tosi kiva ilmapiiri, et haluais olla mukana semmosessa tiimissä. Niin nää on kaikki semmosia asioita, mitä kannattaa tuua siinä työnhaussa jo esille, että, että millä perusteella niinkun kiinnostaa se paikka, minne hakee, ja ilmaista se siinä, kun on yhteydessä sinne paikkaan, että haluaisin mielellään tulla teille harjoitteluun. Niin silloin pystyy sen oman mielenkiinnon kautta räätälöimään sitä tulevaisuuden uraa ja myöskin sitä haastattelua, et sitten kun menee semmoseen paikkaan, mikä itteä kiinnostaa, niin luultavammin pääsee tekemään semmosia asioita, mitkä itseä kiinnostaa ja, ja sitten taas pääsee näkemään semmosia asioita, mistä huomaa, että ”no hei mä voisin ehkä haluta opiskella tai oppia tämmösistä asioista lisää”, että et se voi ehkä olla yks semmonen niinku langanpää, mikä alkaa sitten avautuu ja se oma urapolku alkaa sitä kautta avautuun. Et tää IT-ala on kuitenkin, kuitenkin niin laaja, että, että jostakin tavallaan kannattaa lähteä liikkeelle, lähteä kokeilemaan, että, että mikä ois se, mikä itseä kiinnostaa.

Minna: Eli rohkeasti vaan ottamaan yhteyttä niihin itseä kiinnostaviin yrityksiin, niin siitä se sitten lähtee. Ja mitä sitten, jos joku opiskelija miettii, että se ala, millä opiskelee niin välttämättä ei keksikään siltä alalta mitään unelmatyötä. Niin onko sulla jotain vinkkejä tollaseen tilanteeseen, että miten sitä tilannetta kannattaa lähestyä?

Eeva: Joo se, tähän varmaan liittyy monesti myöskin se, ettei oo valtavan paljon vielä kokemusta ja semmosta ehkä käsitystä siitä, että mitä ne työtehtävät on. Et tää on kuitenkin semmonen ala, missä on valtavan monipuolisia työtehtäviä ja IT-ala on oikeastaan semmonen, mikä, mikä on niinku kaikkialla nykymaailmassa jollakin tavalla läsnä ja sitten se iso valttikortti voi olla siinä, että yhdistää siihen IT-osaamiseen jotain omaa kiinnostuksen kohetta. Ja jos ei suoraan tiiä, että mikä ois semmonen oma unelma-ala, niin mä tosi lämpimästi suosittelisin kuuntelemaan myös tässä podcastissa on tullut aikasemmin meidän alumnielikkä meiltä valmistuneiden työhaastatteluja ja niitä on tulossa jatkossa lisää ja ollaan lisäämässä muutenkin tätä alumnielikkä ja, ja opiskelijoiden yhteistyötä. Et se on varmaan yks semmonen väylä, että pääsee keskustelemaan meiltä jo valmistuneitten kanssa, että mitä he ovat opiskelleet, minkälaisissa työtehtävissä he on, millä tavalla he näkee sen oman, oman työtilanteen tällä hetkellä, minkälainen heillä on ollut ehkä heidän urapolkunsa mistä he on alottanut ja, ja millä tavalla se sitten se heidän niinkun uransa on kehittynyt ja mitä he ehkä ajattelee tulevaisuudesta. Et mä jotenkin ite ajattelen, et tämmöset keskustelut on monesti todella antoisia ja antaa sit valtavasti siitä niinkun lisänäkökulmia siihen uraan, ja sitten myös ihan semmosta käytännön, käytännön tietoa siitä että, että minkälaista se työ sitten konkreettisesti on ja mitä asioita siihen liittyy. Et se on semmonen, mitä tosi lämpimästi suosittelisin, että kuunnella niinkun valmistuneiden tarinoita ja mahdollisuuksien mukaan sitten olla yhteydessä heihin.

Ja meillä sit jonkun verran järjestetään myöskin erilaisia tilaisuuksia. Nyt etäaikana on tietenkin monenlaisia poikkeuksia näihin liittyen, mutta pyritään myöskin tuomaan mahdollisimman paljon opiskelijoille myöskin sitä näkökulmaa, että, et he pääsisivät kuulemaan meiltä valmistuneitten ihmisten tarinoita ja, ja vaihtamaan ajatuksia ja myöskin yritysten kautta vaihtamaan ajatuksia, et minkälaisia työtehtäviä heillä on tarjolla, että ja sitten lisäksi, että kuuntelee jo valmistuneitten tarinoita, niin kannustaisin kyllä myös kertomaan sitten siitä, että mistä on ite kiinnostunut. Et yllättävätkin asiat voi olla semmosia, mitkä sitten avaa sitä omaa tulevaisuuden työtä. Voi olla, että firmatkin

hakee jotain tietynlaista profiilia tai tietynlaista osaamista, mutta sit jos kertoo, että mulla onkin tämmösiä asioita, mistä mä oon kiinnostunut, niin siinä voi päästä tosi hedelmälliseen keskusteluun siinä, et voisko sitä jollakin tapaa yhistää siihen työhön. Et kyl mä ite niinkun vahvasti uskon työelämässä siihen että, että kun seuraa, seuraa sitä, että mikä itteä kiinnostaa, tekee semmosia asioita, tuo niitä niinkun myöskin näkyväksi muille, niin sitä kautta pikkuhiljaa sitten alkaa avautumaan se ura.

Että se on ehkä se haastava, tai yks haaste niinkun työelämään liittyen opiskeluvaiheesta, kun ei vielä tiä, että mikä musta tulee isona ja et minkälaisia valintoja kannattais tehdä. Niin siinä mä ehkä haluaisin jollakin tavalla kuitenkin niinkun, en tiä onko rauhoittaa nyt oikea sana mutta, mut semmosta niinkun ajatusta tuoda esiin että, et ei tarvikaan tietää vielä tässä vaiheessa. Että nyt on opiskeluvaiheessa on tärkeitä, että tekee niitä oman alan opintoja ja, ja voi kokeilla muitakin opintoja ja sitten pikkuhiljaa niinkun lähtee etenemään myöskin sillä työuralla että, et semmosia... Ne voi olla niinkun tosi yllättäviäkin asioita missä sitten se oma ura lähtee kehittyä. Että niinkun tossa alussa viittasin sattumiin, että saattaa olla, että sattumalta näkee jonkun ihmisen jossakin ja sitten tulee puheeksi jotain, että ”mua kiinnostaa tämmöset asiat tai oon tehnyt tämmösiä asioita”, niin se voi lähteä sen kautta sitten eteneen. Et et ehkä niinkun ajattelisin, että se IT-ala on semmonen mitä, mitä kannattaa ajatella myöskin niinkun sillain aika laveasti, et siihen mahtuu, mahtuu monenlaista tekemistä, monenlaista työtehtävää.

Et ehkä tähän voisin tämmösenä loppukevennyksenä tuoda semmosen näkökulman, että mä oon ite, ite opiskellu kansainvälistä yritysviestintää, mulla on ollut saksa pääaineena, enkä ois ikinä voinu kuvitella sillon, että oon IT-tiedekunnassa töissä. Ja kuitenkin tällä hetkellä koen, että tää on mulle niinkun erittäinkin passeli työpaikka. Et jotenkin niinkun, jos joku ois siinä vaiheessa sanonut, kun on opiskellut, että meen IT-tiedekuntaan töihin ja oon siellä sitten niinkun ties kuinka kauan niin, niin se ois tuntunut musta aivan niinkun utopistiselta ajatukselta että, että ne on monien mutkien kautta tullut sitten, että on löytynyt se oman alan työ. Et aika niinkun omasta kokemuksesta voin sanoa, että tosi yllättävät asiat vaikuttaa siihen työllistymiseen.

Ja sitten ehkä se, mitä tuossa aikaisemmin en hoksannut sanoa noihin harjoitteluihinkin liittyen et, et kannattaa tuua niinkun esiin sitä, et mitä on ite tehny. Et se voi olla harrastusten kautta tai sitten osa on tehnyt erilaisia omia pieniä projekteja niin, niin niitä kannattaa kaikkia tuoda esille. Että siinä vaiheessa, kun on hakemassa töitä tai harjoittelupaikkaa niin, on hyvä pitää mielessä se, että kaikki se, mitä ei kerro tai mikä ei tuu esiin sille työnantajalle, niin sitä ei ikään kuin ole olemassa. Että semmosta on niinkun vaikea toisen tietää, jos on outo ihminen ja varsinkin, kun ei oo tavannut ihmistä etukäteen, eikä oo päässyt keskustelemaan ihmisen kanssa, niin kaikki semmonen, mitä ei tuu siinä työnhaussa esille niin, niin se ei myöskään välity sille työnantajalle. Et se on ehkä semmonen, mihin rohkaisisin vielä tässä lopussa, että kannattaa tuua esiin, esiin mahdollisimman paljon asioita. Et ei tarvi valtavasti kehua itseään, mutta semmonen, että tuo niinkun esiin faktoina, että no mä oon tehnyt tämmösiä asioita ja vapaa-ajalla oon tehnyt tämmösiä asioita ja mahdollisesti oon kokeillut joitain pieniä projekteja kotona.

Ja sitten se, että mistä on kiinnostunut. Et se ei oo meille suomalaisille kauheen tyypillistä, et aika monesti opiskelijat sanoo, että ”no en mä nyt kehtaa alkaa kehumään itseäni” tai ”mä en kehannut haastattelussa kertoa, että mitä kaikkea mä oon tehnyt, et sehän on tosi noloa”. Ja se onkin varmasti semmonen, että me ei olla totuttu semmoseen kovin paljon, että ikään kuin niinkun läväytettäis pöydälle kaikki se, mitä me ollaan elämässä tehty. Mutta siinä mä haluaisin ehkä niinkun rohkaista siihen että, että kannattaa käydä

semmosta avointa keskustelua ja nostaa siihen pöydälle semmosia asioita, että mitä on tehnyt ja mistä on kiinnostunut ja mitä ehkä haluaa oppia. Et nämä kolme asiaa, niin niitten kautta pääsee sitten, sitten keskustelemaan. Sitten se toinen osapuolikin saa niinkun, vähän paremmin pystyy hahmottaan että, että mitäs tämä ihminen tässä nyt on tehnyt ja mistä se on kiinnostunut ja voisko meillä olla sille työpaikkaa, niin sit pääsee semmosiin keskusteluihin, missä voi sitten miettiä, että löytyykö tästä meidän firmasta sitten sulle harjoittelu- tai työpaikkaa. Eli siihen rohkaisisin, että kannattaa kertoa, kertoa se, että mitä on tehnyt, mitkä asiat kiinnostaa ja mitä haluais oppia.

Emilia: Joo kiitos Eeva, tos tuli mun mielestä tosi monipuolisesti näkökulmia tohon asiaan. Mä kyllä ite allekirjoitan täysin noi kaikki, että oon huomannut, että just niistä alumnitarinoista on ite saanut erityisesti tosi paljon näkökulmaa siihen, että mitä kaikkea sitä voikin sitten tulevaisuudessa tehdä. Ja kiitos jo tässä vaiheessa Eeva, että tulit nyt tähän meidän jaksoon mukaan, mutta ennen kuin lopetellaan, niin mä haluaisin vielä palata noihin alun tunnelmiin ja kysyä tosta sun lapsuuden unelma-ammattista, että mikä se oli? Sä vähän sivusitkin jo tossa että, et niinkun alun perin alaa valitessa aatellut, että päätyisit IT-tiedekuntaan töihin, mutta mikä sulla oli ihan silloin lapsena se unelma-ammatti?

Eeva: Noh, tässä nyt on käynyt sillain, että lapsena aina sanoin, että haluan olla opettaja. Mulla tosiaan mummo ja pappa oli opettajia, mummo on opettanut lukemaan mut silloin kun mä oon ollu, ollut pieni. Luettiin aina Aapista ja musta opettajan ammatti oli tosi hieno. Ja sitten kuitenkin myöhemmin elämässä ajatellen, ettei ikinä opettajaksi. Ja tässä sitä nyt ollaan, että tämmönen tarina mulla. Viihdyn kyllä hyvin tässä ammatissa, tykkään tosi paljon työskennellä opiskelijoitten kanssa.

Emilia: Joo toi on kyllä hauska ja kuvastaa jotenkin hyvin sitä, että ei se polku aina oo niin selvä, kuin miltä se jossain vaiheessa on saattanut vaikuttaa. Ja kiitos tosiaan vielä Eeva, että pääsit mukaan tähän meidän jaksoon.

Eeva: Joo kiitos paljon, oli mukava olla.

Emilia: Jos tästä jaksosta heräsi ajatuksia tai kysymyksiä teille kuulijoille, niin niitä voi lähettää meille meidän instagramissa @jyu.it tai sähköpostitse itcrew@jyu.fi. Kiitos, kun kuuntelit tämän jakson ja palaillaan taas ensijaksossa!